

ЖИТТЯ, ЯК СІНОКОС

Щороку сіно з батьком ми косили,
Почнем удосвіта, щоб із росою
Побільше втнуть трави, ще поки сила
Махати вже негострою косою.

Дзвенять у такт ударам серця коси,
Кладуть в ряди високі, стиглі трави,
Збивають з них важкі, як срібло, роси,
І коники стрибають для забави.

Півні безладним хором заспівали,
Корів вигонять із дворів на пашу □
Собаки у селі завалували,
Наш, чути, з двору проводжає нашу.

І батько у цей час не раз спинявся,
Звертав увагу, що в селі ніякий
Так з двору не проводить (дивувався)
Корову, як уміє наш собака.

Лице рясний, солоний заливає
Холодний піт, аж виїдає очі,
Ти втому вже у тілі відчуваєш,
А кинути не можеш і не хочеш.

Стомившись, сіли для перепочинку

В тіні, у прохолодній благодаті,
Радіємо чималому ужинку,
А мати снідати чекає в хаті.

Додому не йдемо, бо знов “ударим”,
Поки коса росу ще відчуває,
А небо чисте, ген біліють хмари,
Повільно спека силу набирає.

І ось проходимо останні гони,
Межа все ближчає, немовспасіння,
Бо мозолі печуть мої долоні,
І в спині відчувається тремтіння.

Як кажуть, зиму літній день годує,
А треба цілий рік зуміть прожити,
Хто з сіном буде, той не пошкодує.
Коси, щоб взимку молока напитись!

Колись ще злітку думали про зиму,
Тепер життя цього не вимагає,
Нічого вже не бачимо крім диму,
Завіса глянуть в завтра заважає.

Без сіна молоко п’єм порошкове,
Але від нього часом може знудить,
Назви його хоч “Поле волошкове”,
Та смак молочний забувають люди.

На сінокосі ти себе відчуєш
Причетним до найтяжчої роботи,
Хоч стомишся, але не пошкодуєш,
Себе самого зможеш побороти.

А я щасливий, що застав часи ті,
Коли п'янив духмяний запах сіна,
На жаль, тепер не можу вже косити
І не топчу вже трави за коліно.

Життя — це сінокос, а не розвага,
На смак воно солоне й пахне потом,
Це найцінніша в ньому перевага,
Бо від безділля тхнутимеш болотом.

Дата написання вірша: 2021-01-09